

Український ФУТБОЛ

Засновано в БЕРЕЗНІ 1991 року

Четвер, 28 травня 2009 року • № 75 (2174) • Ціна вільна

У ГАЗЗАЄВА — 34-й ПОРЯДКОВИЙ НОМЕР

Росіянин Валерій Газзаєв, офіційно призначений новим наставником "Динамо", став 34-м тренером у літописі столичного клубу. Контракт із ним підписаний на три роки, а до безпосереднього виконання своїх обов'язків він приступить із 20-го червня, коли у команди почнеться передсезонний збір.

ГОЛОВНІ ТРЕНЕРИ "ДИНАМО" В ОФІЦІЙНИХ СЕЗОНАХ

1. Товаровський Михайло (Мойсей) Давидович (1936-в — 1937)
2. Фомін Володимир Васильович (1938)
3. Печений Михайло Федорович (1939 — 1940)
4. Бутусов Михайло Павлович (1941, 1947)
5. Махиня Микола Борисович (1944)
6. Корчебоков Лев Миколайович (1945 — 1946)
7. Ідзковський Антон Леонардович (1946)
8. Апухтін Борис Трифонович (1946)
9. Щегоцький Костянтин (Казимир) Васильович (1948)
10. Сушков Михайло Павлович (1948)
11. Окунь Михайло (Мойсей) Осипович (1949)
12. Фокін Євген Васильович (1950)
13. Ошенков (Ошемков) Олег Олександрович (1951 — 1956, 1959)
14. Шиловський Віктор Костянтинович (1957 — 1958)
15. Соловйов В'ячеслав Дмитрович (1959 — 1962)
16. Терентьєв Віктор Васильович (1963, 1970)
17. Зубрицький Анатолій Федорович (1963)
18. Маслов Віктор Олександрович (1964 — 1970)
19. Севидов Олександр Олександрович (1971 — 1973)
20. Коман Михайло Михайлович (1973)
21. Лобановський Валерій Васильович (1973 — 1982, 1984 — 1990, 1996/97 — 2001/02)
22. Базилевич Олег Петрович (1974 — 1976-в)
23. Морозов Юрій Олександрович (1983)
24. Пузач Анатолій Кирилович (1990 — 1992/93)
25. Сабо Йожеф Йожефович (1992/93, 1993/94 — 1994/95, 1995/96 — 1996/97, 2004/05, 2007/08)
26. Фоменко Михайло Іванович (1992/93 — 1993/94)
27. Онищенко Володимир Іванович (1994/95)
28. Павлов Микола Петрович (1994/95)
29. Михайличенко Олексій Олександрович (2001/02 — 2004/05)
30. Буряк Леонід Йосипович (2005/06)
31. Дем'яненко Анатолій Васильович (2005/06 — 2007/08)
32. Лужний Олег Романович (2007/08)
33. Сьомін Юрій Павлович (2007/08 — 2008/09)
34. Газзаєв Валерій Георгійович (2009/10 — ...)

Підготував Володимир БАНЯС.

Закінчення національного чемпіонату в прем'єр-лізі сезону 2008/2009 років виявилося настільки несподіваним і, в окремих моментах, ефектним, що змусило нас коригувати своє ставлення до існуючого стану речей. Перемоги "Карпат" над земляками з ФК "Львів" і "Зорі" над "Дніпром" стали певним струсом для вітчизняної футбольної громадськості: мало хто сумнівався у вікторії команд, які в підсумку програли, такий розвиток подій був би "логічним". Але от вона — реальність, вона доводить, що наше уявлення про цілковиту корумпованість українського футболу є перебільшеною; вона стала другим за останній час емоційним струсом для Дніпропетровська. Що ж, зазначені поєдинки слугують хорошою "затравкою" до наступного сезону, котрий стартує трохи більше, ніж через місяць.

Див. 2 — 5 стор.

30 ТУР

26 травня — вівторок

Металург Д — Арсенал — 0:0
Чорноморець — Металург Зп — 2:1
Кривбас — Ворскла — 0:2
ФК Харків — Металіст — 1:2
Зоря — Дніпро — 2:0
Таврія — Іллічівець — 3:2
Динамо — Шахтар — 1:0
Карпати — ФК Львів — 2:1

ПІДСУМКОВА ТАБЛИЦЯ

1. ДИНАМО	30	26	1	3	71-19	79
2. Шахтар	30	19	7	4	47-16	64
3. Металіст	*30*	*17*	*8*	*5*	*44-25*	*59*
4. Металург Д	30	14	7	9	36-27	49
5. Ворскла	30	14	7	9	32-26	49
6. Дніпро	30	13	9	8	34-25	48
7. Металург Зп	30	12	9	9	29-30	45
8. Таврія	30	10	7	13	41-45	37
9. Карпати	30	8	10	12	33-39	34
10. Чорноморець	30	12	2	16	34-42	32
11. Арсенал	30	8	8	14	26-33	32
12. Кривбас	30	8	8	14	21-36	32
13. Зоря	30	8	7	15	29-45	31
14. Іллічівець	30	7	5	18	31-54	26
15. ФК Львів	**30**	**6**	**8**	**16**	**24-39**	**26**
16. ФК Харків	**30**	**2**	**9**	**19**	**19-50**	**12**

Найвлучніші

	І	Г (П)
Олександр Ковпак ("Таврія")	28	17 (6)
Ісмаель Бангура ("Динамо")	26	13 (1)
Олександр Алієв ("Динамо")	26	13 (3)
Джексон Коельо ("Металіст")	23	11 (10
Сергій Кузнецов ("Карпати")	23	10
Артем Милевський ("Динамо")	24	10 (1)
Паріт Джіхані ("Зоря")	25	10
Тиберіу Гіоане ("Динамо")	21	9
Олександр Косирін ("Чорноморець")	19	8
Марко Девич ("Металіст")	24	8 (2)
Фернандеш ("Металург" Д)	27	8 (6)

Дискваліфіковані

Ігор Чучман ("Іллічівець")
Бадр Ель Каддурі ("Динамо")
Андрій Ткачук ("Карпати")

Наш сайт в інтернеті www.ukrainian-football.com

Передплатити «Український футбол» на кожен наступний місяць можна до 10 числа попереднього. Тобто на липень — до 10 червня.

УКРАЇНСЬКИЙ ФУТБОЛ

КИЇВ

ДИНАМО — ШАХТАР — 1:0 (0:0).

26 травня. 18.00. Стадіон "Динамо" ім.В.Лобановського. 15000 глядачів.

Судді: Є.Геренда (Калуш), В.Валуєв, О.Войтюк (обидва — Запоріжжя).

Делегат ФФУ: А.Гаваші (Ужгород).

Київ: Шовковський, Мандзюк, Ель-Каддурі, Асатіані, Айіла Юссуф, Гіоане, Вукоєвич, Корреа (Гусєв, 90+2), Єременко, Алієв, Милевський. ***Запасні:*** Богуш, Допілка, Морозюк, Кравченко, Зозуля, Ярмоленко. ***Тренер***: Юрій СЬОМІН.

Донецьк: Худжамов, Рац, Чигринський, Чижов, Срна, Хюбшман (Дуляй, 46), Левандовський, Фернандиньо, Жадсон, Вілліан (Фомін, 59), Гладкий (Селезньов, 71). ***Запасні***: П'ятов, Кучер, Іщенко, Гай. ***Тренер***: Мирча ЛУЧЕСКУ.

Гол: Милевський (79).

Попередження: Ель-Каддурі (14) — Хюбшман (45).

СЛЬОЗИ СЬОМІНА. ВУСА ГАЗЗАЄВА

Як вам ажіотаж навколо матчу? Що, зовсім немає? От вам і сліпий жереб перед початком сезону. Я проти довіри нашого футболу маленьким кулькам. Подивіться, яка вийшла ситуація у 30-му, заключному турі. Три дербі. Два місцевих і одне локальне. І це добре, що доля чемпіонату в двох із них не вирішувалася. Щоправда, в одному — на жаль. Я про локальне "Динамо" — "Шахтар". На мою думку, доцільніше проводити жереб, принаймні, в останніх двох турах, щоб не виникало такої лоскітливої ситуації.

Чим була цікава четверта битва грандів восени? Тим, що Сьомін ще не перемагав Луческу. Облиште! Скажете, грюкне дверима наостанок і зі спокійною душею поїде в "Локомотив"? Також облиште. За великим рахунком, яка різниця — виграєш ти чи програєш у нікому не потрібному матчі? Характер гри наочно це продемонстрував — товариська зустріч.

Хоча й обидва наставники виставили приблизно основні склади на сьогоднішній день. Хіба що Луческу декому дав відпочинок. Луїс Адріано, Ілсиньо та Марсело Морено упродовж поєдинку гуляли трибунами стадіону "Динамо", і порозважали глоріхантерів за автографами та фотографіями. В цьому матчі взагалі можна було більше дивитися не на футбольне поле, а на навколишні події. Фанатський сектор красиво привітав Максима Шацьких. Спочатку посереднім банером: "Спасибо, Макс, за все!" та тривалим скандуванням "Шацьких!". А в другому таймі — банером розміром з півсектора "Истребитель МАХ 16; 328 боевых вылетов, 142 сбитых". З'явився і недоречний банер після гола Милевського на адресу "Шахтаря": "Кроти в землю!" Спалили фани й декілька стільців, внаслідок чого довелося попрацювати пожежникам.

Поки тривала гра на віддаленому клаптику поля, цікаво було поспостерігати за діалогами на підвищених тонах тренера Луческу та його румунського підопічного Раца. Коуч на всю горлянку кричить Развану: "Якого біса ти не відпрацьовуєш до кінця?" На що футболіст дотепно резюмував: "Що, один я? І що, я не можу відпочити! Треба було Шевчука випускати". Ну, принаймні, щось подібне. Недарма ж після матчу Раца разом із Чигринським пан Луческу назве головними антигероями матчу. Зрозуміло, Чигринський, але чому Рац? Чигрик, як його прозвали на трибунах кияни, припустився ляпу не гірше П'ятова в фіналі Кубка УЄФА, на рівному місці віддавши пас Милевському, який і забив єдиний гол у зустрічі.

Сподобався й епізод, коли зіштовхнулися Бадр Каддурі і Фернандиньо. Не сам епізод, а атмосфера навколо нього після зіткнення. Завелися Левандовський та Алієв, і на відстані десяти метрів обкладали один одного матами. Ситуацію вирішив розрулити Срна, підійшовши до Алієва. Хлопнув легенько по обличчю, обійняв, на що невгамовний Сашко відштовхнув щосили хорвата.

Упродовж всього матчу замінник Сьоміна — Газзаєв сидів у прес-ложі з президентом "Динамо" Ігорем Суркісом і спостерігав за своїми майбутніми підопічними. По завершенні гри на очах Сьоміна з'явилися сльози. Щирі. Йому дійсно прикро залишати "Динамо", але гроші в нашому житті мають чи не основне значення. Акції клубу "Локомотив" знецінюються, і треба піднімати імідж "залізничникам", щоб вони знову почали рости. 1,5 року Сьоміна в "Динамо" пролетіли швидко, і головний результат його діяльності — відновлення заплямованої репутації "біло-блакитних". Спасибі, Сьомін, та всіх благ у "Локомотиві"!

Валерій ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

Прощальний подарунок Максиму Шацьких від фанів «Динамо».

Мирча ЛУЧЕСКУ, головний тренер "Шахтаря":

— Сьогодні тренерам було складно налаштувати й мотивувати гравців: "Динамо" давно чемпіон, ми ж, напевно, не зовсім відійшли від перемоги в Кубку УЄФА. Можливо, хтось вже думав про фінал Кубка України. Напевно, було б заслуженіше програти після якихось хороших атакувальних дій, а не після помилки Развана Раца та Дмитра Чигринського.

Юрій СЬОМІН, головний тренер "Динамо":

— Найважливіший турнір ми виграли. Вітаємо "Шахтар" із перемогою у Кубку УЄФА. Якщо бути професійно об'єктивними, то в травні нам не вистачило ресурсів, а саме гравців. Проти "Шахтаря" в Європі ми грали без чотирьох-п'яти основних гравців. Хочу подякувати футболістам, які на матчі, на який, здавалося би, важко було налаштувати гравців, — грали з усіх сил, грали дуже добре, сприймали усю тренувальну програму. За цей період як тренер я був щасливий. Мене оточували чудові люди, я практично не бачив жодних негативів — це найголовніше.

ХАРКІВ

ФК ХАРКІВ — МЕТАЛІСТ — 1:2 (0:2).

26 травня. 18.00. Стадіон "Динамо". 2000 глядачів.

Судді: І. Іщенко (Київ), О.Плужник, В.Букреєв (обидва — Харків).

Делегат ФФУ: В.Парадников (Київ).

ФК Харків: Стойко, Комарницький, Чеберячко, Касьянов, Ксьонз (Бойченко, 75), Платон, Грінченко (Ушаков, 60), Білий, Мілько, Фартушняк, Паламарчук. ***Запасні:*** Налєпа, Федота, Ушаков, Жеребцов. ***Тренер***: Михайло СТЕЛЬМАХ.

Металіст: Бажан, Селін, Березовчук, Едмар, Слюсар (Рикун, 46), Олійник (Барилко, 79), Поступаленко, Семочко (Яхно, 71), Обрадович, Зезе, Майдана. ***Запасні:*** Сидоренко, Конюшенко, Ганцарчик, Асеведо. ***Тренер***: Мирон МАРКЕВИЧ.

Голи: Фартушняк (49) — Ксьонз (22, у свої ворота), Березовчук (24).

Попередження: Поступаленко (66).

СВЯТО В МІСТІ

Чотири роки тому, коли у вищій лізі з'явилася друга харківська команда, її зустрічі з "Металістом" викликали чималий інтерес у футбольних уболівальників міста. Харків'янам лестило, що відразу дві команди представляють їх місто на вищому футбольному рівні, чого раніше ніколи не було. Тим паче, що ігри ці завжди проходили в гострій та безкомпромісній боротьбі. І це не дивно. У складі "городян" спочатку грала добра дюжина вихідців з "Металіста" на чолі з коучем Геннадієм Литовченком. Цікаво, що в першому історичному дербі, що відбулося 5 листопада 2005 року, перемогла друга харківська команда. Причому, єдиний гол на останній хвилині забив Березовчук, колишній капітан "Металіста". Цього року Андрій повернувся в рідний клуб. І надалі ФК "Харків" двічі відбирав у "Металіста" очки — навесні 2007 року (0:0), і в першому колі нинішньої першості (1:1).

Звітний же матч не викликав абсолютно ніякого ажіотажу. І це не дивно. ФК "Харків" уже попрощався з елітою, "Металіст" забезпечив собі чергові бронзові медалі, і набрані очки в цьому матчі не мали жодного значення. Територіальною перевагою спочатку володів "Металіст". Проте перший, по-справжньому небезпечний момент створив "Харків". Максим Білий наважився на удар з 25-ти метрів. Удар вийшов прицільним. Ігор Бажан зумів у падінні відбити м'яч. За півтаймy, що передували першому голу, в "Металіста", по суті, не було реальних можливостей утилити свою ігрову перевагу у взяття воріт. Гол же вийшов безглуздим. Антон Поступаленко перекладав м'яч з лівого флангу на правий. Цей переклад мав шанс знайти Венанса Зезе, проте першим на м'ячі виявився Павло Ксьонз, який украй необережним ударом забив автогол.

"Городяни" не встигли схаменутися від шоку, як їх голкіперові Дмитру Стойку довелося знову виймати м'яч з сітки власних воріт. Семочко подав кутовий зліва, а Березовчук головою бив точно — 0:2. А через хвилину "Металіст" міг забити і третій м'яч. Зезе з лівого флангу зробив верхову передачу на Едмара, бразилець бив головою під поперечину, але цього разу Стойко зумів врятувати свої ворота.

ФК "Харків" активізувався у другій половині і відразу ж забив. Після подачі кутового Фартушняк вистрибнув найвище за всіх і відіграв один м'яч. Втім, це все, на що спромоглися наполовину господарі. Надалі ініціатива була в руках "Металіста", і підопічні Маркевича могли забити ще не один м'яч.

Михайло РЄЗНІК.

Мирон МАРКЕВИЧ, головний тренер "Металіста":

— Гра була, можна сказати, тренувальна. Мотивації у гравців, практично, ніякої, всі вже хочуть відпочивати. Сьогодні в нас, як ви бачите, з основного складу було тільки троє гравців, ми дали можливість пограти хлопцям з молодіжного складу.

Михайло СТЕЛЬМАХ, головний тренер ФК "Харків":

— У Харкові зараз свято. Нарешті ФК "Харків" вилетів із вищої ліги. Але життя на цьому не закінчується. Значить амбіції нашого президента, я думаю, що зараз це крок назад, а потім буде два кроки вперед.

Слюсар Чеберячку: «Дивись, Жеко, де ви, а де — ми».

ДЕРБІ ПО-ЛЬВІВСЬКИ ПОНИЗИЛО ФК ЛЬВІВ У РАНЗІ

ЛЬВІВ

КАРПАТИ — ФК ЛЬВІВ — 2:1 (1:0).

25 травня. 18.00. Стадіон "Україна". 16000 глядачів.

Судді: С. Задиран (Дніпропетровськ), І. Пономаренко (Миколаїв), В. Давидов (Кременчук).

Делегат ФФУ: Г. Симонов (Київ).

Карпати: Романенко, Ощипко (Пшеничних, 72), Мілошевич, Тубич, Ткачук, Кополовець (Зеньов, 81), Кожанов, Кобін, Голодюк, Худоб'як (Гурулі, 30), С.С.Кузнецов. ***Запасні:*** Новак, Бідловський, Петрівський, Є. Тарасенко. ***Тренер:*** Олег КОНОНОВ.

ФК Львів: Марущак, Розгон, Ільків, Романюк, Жданов, Федорчук, Б.Баранець (Ліщук, 69), Г.Баранець, Панас (Зозуля, 60), Лупашко (Худзик, 46), Мандзюк. ***Запасні:*** Радь, І. Білий, Козак, Кіцута. ***Тренер:*** Сергій КОВАЛЕЦЬ.

Голи: Кобін (28), Кузнецов (64) — Романюк (54).

На 34-й хвилині Г. Баранець не реалізував пенальті (воротар).

Попередження: Ткачук (35), Гурулі (82), Романенко (87) — Б. Баранець (38).

У заключному турі прем'єр-ліги календар звів на стадіоні "Україна" дві львівські команди "Карпати" та ФК "Львів", і поразка городян після річної перерви повернула їх до першої ліги.

Як і очікувалось, львівське дербі викликало небувалий ажіотаж на стадіоні "Україна". А перший небезпечний момент матчу виник після флангової атаки за участю Кополовця, удар якого прийшовся впритул зі стійкою. У свою чергу, викликав пожвавлення на трибунах удар головою Панаса, який відгукнувся на передачу з лівого краю, але м'яч пролетів над поперечиною.

Згодом суперники обмінялися кутовими ударами, проте обидва воротарі впевнено діяли на виходах. Тож при першій нагоді атакуюча сторона намагалася застосовувати дальні удари. Зокрема, небезпечно пробив з-за межі штрафного Борис Баранець, але по центру воріт, і Романенко без проблем заволодів м'ячем. І все ж активність "Карпат" завершилась взяттям воріт ФК "Львів". Капітан команди Василь Кобін, скориставшись неузгодженими діями захисників, увійшов до штрафного і потужно пробив під поперечину.

Згодом міг подвоїти рахунок Кожанов, але пробив здалеку впритул зі стійкою. Натомість городяни через декілька хвилин втратили реальну нагоду зрівняти рахунок. Ігор Ощипко, на думку арбітра, порушив правила проти Панаса і той призначив пенальті. До м'яча підійшов Григорій Баранець, проте його удар парирував Романенко, а захисники господарів вчасно підстрахували воротаря.

ФК "Львів" створив ще один гольовий момент біля воріт "Карпат". Федорчук на мить забарився з ударом з лінії воротарського майданчика, і Ткачук у підкаті вибив м'яч на кутовий. А кінцівка тайму запам'яталася двома небезпечними ударами у виконанні Кузнецова, але ударам Сергія в цих епізодах бракувало влучності.

Другий тайм активніше почали "Карпати", проте до небезпечних моментів справа не доходила. А ось контрвипад "Львова" завершився штрафним ударом у виконанні Григорія Баранця, і захисник Романюк, підключившись до атаки, зумів випередити суперників і ногою зрівняв рахунок.

"Зелено-білі" відповіли масованою атакою, яка завершилась ударом Голодюка, але неточним.

Ось такі добросусідські взаємини...

Натомість після штрафного удару Ощипка в кидку рятує ворота Марущак. Зрештою, і Романенко розгадав намір Федорчука, який пробивав здалеку в нижній кут воріт "Карпат".

І все ж, підопічні Олега Кононова таки матеріалізували свою перевагу у другий гол і вийшли вперед. Після штрафного удару Кожанова захисники "Львова" забули про Кузнецова, який головою пробив у ближній верхній кут воріт, — 2:1. Після другого пропущеного гола в діях городян відчувалася нервозність, і атаки ФК "Львів" часто зривались через неточні передачі партнерам.

Напруження львівського дербі давалось взнаки, і після ігрових зіткнень на поле доводилося кілька разів вибігати медперсоналу "Карпат", надаючи, зокрема, допомогу Кополовцю, Кобіну. Тож арбітр компенсував чотири хвилини матчу. І за цей час "Карпати" могли провести ще один гол, коли Марущак невдало парирував штрафний удар, але Зеньов при добиванні у ворота не влучив.

Тож "Карпати" в матчі із земляками перервали свою безвиграшу серію, яка тривала дев'ять турів поспіль.

Юрій НАЗАРКЕВИЧ.

Олег КОНОНОВ, головний тренер "Карпат":

— Як я й передбачав, гра була дуже важкою і не такою видовищною, як хотілося б, можливо, уболівальникам. Була велика напруга — це дербі. При всій повазі до ФК "Львів", адже я й раніше казав, що було б добре, аби ФК "Львів" залишився в прем'єр-лізі, щоб такі чудові матчі відбувалися у нас щороку. Але це дербі, і тут жодної не може бути мотивації, окрім бажання перемогти. Тим паче, в контексті того, що "Карпати" вже давно не перемагали. Можливо, нам хотілося перемогти більше, аніж ФК "Львів".

Сергій КОВАЛЕЦЬ, головний тренер ФК "Львів":

— Хочу подякувати команді "Карпати". Вони билися, як справжні чоловіки. Дербі вийшло хороше, але його зіпсував арбітр. Я раніше ніколи не говорив про суддівство. Але як можна було призначати на нинішній матч арбітра, який отримав "двійку" в грі "Львова" проти "Арсеналу"? Було справді хороше дербі, класна гра, але, на жаль, арбітр виявився слабкішим за обидві команди. Вітаю "Карпати" з перемогою і хочу подякувати футболістам "Львова", які з потом і кров'ю вибороли 26 очок у чемпіонаті, билися, як справжні леви.

"ЗОЛОТИЙ ПЕНСІЙНИЙ ФОНД УКРАЇНИ"

КРИВИЙ РІГ

КРИВБАС — ВОРСКЛА — 0:2 (0:1).

26 травня. 18.00. Стадіон "Металург". 1100 глядачів.

Судді: О.Дердо (Іллічівськ), О.Маньковський (Одеса), С.Возняк (Миколаїв).

Делегат ФФУ: О.Челишев (Севастополь).

Кривий Ріг: Хіді, Грановський, Ковальчук, Костишин, Радченко, Карпенко, Бюлюкбаші, Булку, Мотуз (Мелащенко,63), Богомазов, Максимов. ***Запасні:*** Дейнеко, Рябов, Каракевич, Буличев, Нагірний, Павлов. ***Тренер:*** Олег ТАРАН.

Полтава: Величко, Деспотовський, Даллку, Краснопьоров, Марковський, Кулаков (Безус,84), Главина (Єсин,46), Сачко (Чичиков,70), Цуррі, Бойко, Чеснаков. ***Запасні:*** Долганський, Кунєв, Пєсков, Локтіонов. ***Тренер:*** Микола ПАВЛОВ.

Голи: Главина (9), Сачко (60).

Попередження: Карпенко (9), Костишин, Грановський — Даллку (51), Краснопьоров (63).

Чергову бездарну гру видав нагора "Кривбас", а заразом повторив свій клубний антирекорд — шість поспіль програних матчів в чемпіонаті, востаннє таке "досягнення" було зафіксоване в сезоні 1996/97 рр. Напевно "Ворсклі" перед фінальним матчем Кубка України потрібен був саме такий "ніякий" спаринг-партнер: і ноги залишилися цілі, і викладатися особливо не довелося, силоньки полтавчанам стануть в нагоді в неділю. Якби в Миколи Павлова була довга лава запасних (навіть у "Кривбасу" вона, мабуть, довша), то, напевно, він би випустив на поле більш "полегшений" склад, а так в "старті" опинилися випробувані бійці. Ось хіба що Долганський поступився місцем Величку.

Перевага гостей позначилася вже в дебюті поєдинку, але була вона, швидше, територіальною, оскільки гра проходила практично без участі воротарів. А перший удар в рамку воріт виявився результативним. Співавтором гола сміливо можна назвати захисника "Кривбасу" Карпенка, він спочатку дозволив екс-криворіжцю Сачку піти у відрив, а потім таки дістав його і "завалив". Главина стандарт з кута карного майданчика виконав майстерно, пославши м'яч в дальній верхній кут. Шоправда, здалося, що м'яч у польоті когось зачепив і трохи змінив траєкторію польоту.

Пропущений гол абсолютно не розворушив господарів. Вони як пересувалися пішки по полю, так і продовжували це робити. Ось тільки в другій половині першої 45-хвилинки, коли "Ворскла" зменшила оберти, "Кривбас" спробував щось створити біля воріт Величка. Начебто й активний був в кількох епізодах єдиний форвард команди Сергій Мотуз, але без належної підтримки він серйозної загрози воротам гостей не ніс. По суті, лише один момент можна було назвати голевим: Костишин після хорошої передачі Бюлюкбаші впритул ударив по воротах, але Величко зумів зреагувати, а Мотуз на добивання не встиг.

Другий тайм істотно не відрізнявся від першого. "Ворскла", особливо не напружуючись, довела матч до перемоги. До того ж удалося таки відзначитися Василю Сачку, він дуже цього, схоже, хотів. Асистував форвардові Кулаков. Захисники "Кривбасу" в цій ситуації виконали роль статистів. Заміна Мотуза на Мелащенка нічого не змінила. Екс-полтавчанин мав один хороший шанс відзначитися, але, як завжди, йому щось перешкодило... Ворскляни цілком могли довести рахунок до непристойного, але Хіді кілька разів виручив свою команду.

Вперше в гостьовому фанатському секторі не було жодного уболівальника. Напевно полтавські фани старанно готуються до виїзду до Дніпропетровська, на головну для команди гру сезону.

Василь ГНАТЮК.

Микола ПАВЛОВ, головний тренер "Ворскли":

— Гра сьогоднішня була важкою, тому що вона остання. Але нам було трохи легше. Ми не могли опустити руки, адже нас чекає ще важливий поєдинок, а емоційний стан дуже важливий для команди. А "Кривбасу" було важко, насамперед, через низку попередніх поразок. Та й швидкий гол, який ми забили, ще більше вибив "Кривбас" з колії. Принаймні, в криворіжців на тиждень часу для відпочинку більше, ніж у нас. Хай подумають, проаналізують все. І успіхів "Кривбасу" в наступному чемпіонаті!

Олег ТАРАН, головний тренер "Кривбасу":

— Перш за все, хочу вибачитися за сьогоднішнє неподобство, але це було очікуваним. Подальшої перспективи працювати я не бачу. Тому доведеться ставити питання про те, щоб залишити в команді максимум трьох футболістів. Фактом залишається те, що така команда не здатна боротися в прем'єр-лізі. З новими гравцями я згоден працювати, з нинішніми — ні. "Золотому пенсійному фонду України" вже пора закінчувати з футболом. Але й їм потрібно віддати належне за те, що стільки часу протрималися. Я й раніше називав таких футболістів, а зараз додалася ще одна партія "пенсіонерів". Завдання на сезон виконане, але дуже соромно перед уболівальниками. Не бачу сенсу так працювати.

СИМФЕРОПОЛЬ

ТАВРІЯ — ІЛЛІЧІВЕЦЬ — 3:2 (1:0).

26 травня. 18.00. Республіканський стадіон "Локомотив". 4500 глядачів.

Судді: В. Годулян (Одеса), Г. Бич, С Цимбал (обидва — Київ).

Делегат ФФУ: А. Бузник (Київ).

Сімферополь: Старцев, Йокшас, Монахов, Карамушка, Галюза, Маркович (Зборовський, 83), Корнєв, Голайдо, Любенович, Ковпак (Бобаль, 62), Фещук (Гігіадзе, 84). ***Запасні:*** Бандура, Бурдулі, Казанюк, Джуричич. ***Тренер:*** Сергій ПУЧКОВ.

Маріуполь: Шуховцев, Камдем Камдем, В. Мельник, Д. Воробей, Кривошеєнко (Кечеджи, 76), Кашевський, Коротецький, Чучман, Григорик, Кирильчик (І. Мельник, 81), Оберемко. ***Запасні:*** Товт, Тищенко, Ліма, Западня. ***Тренер:*** Ілля БЛИЗНЮК.

Голи: Галюза (40), Ковпак (56), Любенович (83) — Д. Воробей (81), Оберемко (90+2).

Попередження: Карамушка (27), Монахов (64), Маркович (70), Йокшас (80), Старцев (90+3) — Григорик (38), Кашевський (43), Д. Воробей (53), Чучман (80).

ДЗУСЬ ЧУТКАМ

Ковпаку — квіти від Куніцина. На прощання?

Сімферопольці дуже активно розпочали поєдинок проти маріупольського "Іллічівця". У стартові хвилини важко було зрозуміти, кому в матчі більше потрібні очки. Особливо старався у складі кримчан Ковпак, який намагався збільшити свій бомбардирський рахунок. На п'ятій хвилині Ковпак мало не замкнув прострл у виконанні Любеновича. За кілька хвилин Олександр впритул пробивав по воротах, але голкіпер гостей встиг зреагувати на постріл.

Протягом стартових двадцяти хвилин "Таврія" ще кілька разів змушувала виявляти пильність захисників і воротаря маріупольців. Голайдо небезпечно пробивав зі штрафного, а Йокшас змусив Шуховцева не ризикувати: після дальнього пострілу литовця голкіпер "Іллічівця" не став ловити мокрий м'яч, а вибив його кулаками подалі в поле. Маріупольці ж у першій півгодини гри лише тричі доходили до штрафного майданчика кримчан. М'яч після ударів, які вони наносили після цього, кожен раз пролітав далеко від рамки воріт.

Сімферопольці заключні хвилини першого тайму провели спокійніше, ніж на початку, однак це не завадило кримчанам повести в рахунку. На 40-й хвилині Галюза відправив м'яч у сітку після навісу Любеновича.

На початку другого тайму команди обмінялися гострими ударами, які, зважаючи на мокрий газон, могли закінчитися взяттям воріт. Але Оберемко пробив поруч зі стійкою, а після пострілу Голайдо м'ячем заволодів Шуховцев.

На 56-й хвилині глядачі дочекалися однієї з головних подій. Ковпак зміцнив свої лідируючі позиції у заліку бомбардирів прем'єр-ліги. Фещук увірвався в штрафний майданчик гостей, але при ударі посковзнувся. Втім, першим на добиванні був Ковпак, який подвоїв перевагу "Таврії".

У ці хвилини пролунала інформація про те, що ФК "Львів" зрівняв рахунок у матчі з "Карпатами". Це означало, що другим кандидатом на виліт стає "Іллічівець". Але навіть ця звістка не допомогла маріупольцям заграти активніше. Було зовсім не зрозуміло, за рахунок чого хлопці Іллі Близнюка збираються боротися за прописку в еліті. На їхнє щастя, прийшло чергове повідомлення, що "Львів" знову програє "Карпатам". А на 81-й хвилині маріупольці ще й досить несподівано скоротили рахунок. Дмитро Воробей пробив з далекої відстані — м'яч без перешкод залетів у сітку.

Однак надія на порятунок матчу була в маріупольців недовго. На 83-й хвилині Любенович обіграв у штрафному майданчику захисника гостей і пробив упритул зі стійкою точно в кут.

У компенсований час Оберемко пробив з-за меж штрафного майданчика, і помилка Старцева призвела до того, що рахунок знову скоротився. Втім, на те, щоб створити диво й врятувати матч, у маріупольців вже не було часу. Однак і програш з рахунком — 2:3 залишив "Іллічівець" в еліті українського футболу.

Перед початком післяматчевої прес-конференції було оголошено, що наставник "Таврії" Сергій Пучков підписав новий контракт за схемою "1+1".

Євген ПЕРЕСВЄТОВ.

Ілля БЛИЗНЮК, в.о. головного тренера "Іллічівця":

— Ви самі бачили, що гра була дуже важка. Аби себе убезпечити від вильоту, нам необхідно було лише вигравати. Ми звертали увагу на матчі, які проходили паралельно з нашим, але все одно намагалися, принаймні, не програти. Але, на жаль, ті дитячі помилки, яких ми припустилися в захисті, призвели до взяття наших воріт. А моменти в першому таймі, які мав Кривошеєнко... Залишається лише дивуватися, чому він не віддавав передачу партнерам? Але добре те, що добре закінчується. Не можу сказати, що я всім задоволений. Задоволений тим, що хлопці віддавалися, билися до останньої секунди і прагнули перемогти. Задоволений, що команда залишилася у прем'єр-лізі.

Сергій ПУЧКОВ, головний тренер "Таврії":

— Грою, яку ми продемонстрували і в якій добилися успіху, хотілося гідно відповісти на весь той негатив, який передував поєдинку, щодо того, здає чи не здає "Таврія" матч "Іллічівцю". Щоб усі заспокоїлись і були впевнені в команді. Чому ми повинні комусь допомагати? Хто нам допоможе? Коли я почав працювати в "Таврії", завдання було зберегти прописку в прем'єр-лізі. По ходу ж сезону ми змогли піднятися на високе місце в турнірній таблиці. Думаю, ми порадували наших уболівальників своєю грою. Хотів би подякувати всім, хто хвилювався за виступ команди, підтримував нас у важкі часи. Нам хотілося на мажорній ноті завершити чемпіонат. Думаю, ввійде в історію й те, що ми виховали кандидатів у національну збірну України і найкращого бомбардира прем'єр-ліги.

ОДЕСА

ЧОРНОМОРЕЦЬ — МЕТАЛУРГ Зп — 2:1 (2:1).

26 травня. 18.00. Стадіон "Спартак". 4200 глядачів.

Судді: С. Лисенчук (Київ), М. Левко (Чернівці), В. Ольшанецький (Івано-Франківськ).

Делегат ФФУ: О. Балакін (Київська область).

Одеса: Ширяєв, Вік. Мельник, Шандрук, Левига, Нудний (Васин, 90+2), Яценко (Сер. Мельник, 60), Діденко, Гуменюк (Ващук, 6), Ребенок, Д. Гришко, Бабич. ***Запасні:*** Приходько, Белецький, Політило, Балашов. ***Тренер:*** Віктор ГРИШКО.

Запоріжжя: Безотосний, Невмивака, Тигорєв, Кривцов, Нестеров, Аржанов, Рудика (Степаненко, 46), Тейку (Вернидуб, 62), Василевич (Воробей, 40), Калонас, Каськов. ***Запасні:*** Постранський, Опанасенко, Задоя, Сантрапинських. ***Тренер:*** Олег ЛУТКОВ.

Голи: Діденко (19), Бабич (36) — Каськов (18).

Попередження: Д. Гришко (90) — Вернидуб (90+1).

ПЕРЕМОГА З НАДІЄЮ НА МАЙБУТНІЙ СЕЗОН

В одеському матчі грали команди, які вже вирішили свої завдання в чемпіонаті. Тому вболівальники розраховували побачити красивий футбол. Частково їхні надії виправдалися.

Перші хвилини матчу проходили в завзятій боротьбі в центрі поля. В одному з ігрових моментів зламали ніс Олегу Гуменюку, і півзахисник "Чорноморця" був змушений залишити поле. Перший небезпечний момент у матчі закінчився голом. Ребенок невдало відкинув м'яч партнеру. Рудика перехопив передачу й точним пасом вивів один на один з Ширяєвим Каськова, який точно пробив у ближній верхній кут метрів із дванадцяти. Одесити відігралися в наступній атаці. Діденко отримав м'яч на лінії штрафної, й, обігравши захисника, пробив — воротар "Металурга" не зумів виручити свою команду. Після двох забитих м'ячів хвилин десять гра йшла в центрі поля. А потім біля воріт обох команд знову почали виникати небезпечні моменти.

Із-за меж штрафного майданчика небезпечно пробив Ващук, Безотосний відбив м'яч, але прямо на Ребенка. Півзахисник "Чорноморця" пробив у сітку воріт із зовнішнього боку. Потім воротар запорізької команди витяг м'яч з-під поперечини після удару зі штрафного метрів з двадцяти Левиги. Гості, в свою чергу, теж в обороні не відсиджувалися. Калонас, обігравши Бабича, пройшов по правому флангу і зробив пас у штрафний майданчик абсолютно вільному Каськову. Той пробив, але Ширяєв зумів кінчиками пальців перевести м'яч на кутовий. А от наступна атака для господарів поля стала результативною. Гришко навісив у штрафну з правого флангу на дальню стійку. Бабич з ходу пробив з-під захисника. Воротар "Металурга" хоч і зумів зреагувати, але відбив м'яч аж за лінію своїх воріт. Гості мали можливість відразу зрівняти рахунок, але Невмивака, перебуваючи у штрафній, послав м'яч поруч зі стійкою. Перед перервою команди обмінялися небезпечними атаками. Після прострілу Калонаса Аржанов переправляв м'яч у дотик з центра штрафного, але удар вийшов несильним. А потім Діденко міг забити двічі. Перший раз після навісу з лівого флангу від Ребенка, але форвард "Чорноморця" пробив по центру воріт, і Безотосний перевів м'яч на кутовий. Після подачі кутового Діденко знову випередив захисників "Металурга" на "другому поверсі", але м'яч послав у лічених сантиметрах від стійки.

Другий тайм розпочався з атак "Чорноморця". Після подачі чергового кутового Гришко метрів з десяти точно пробив по воротах, але захисник "Металурга" винесла м'яч з лінії воріт. Та, як і в попередніх домашніх матчах, що ближче був кінець матчу, тим ближче до своїх воріт притискалися гравці "Чорноморця". Гості одержали ігрову перевагу, але голеві моменти біля воріт Ширяєва виникали рідко. Одеситам вдалося двічі вивести Левигу у вбіг, але в обох випадках півзахисник "Чорноморця" не зумів раціонально розпорядитися м'ячем. Гравці "Металурга" могли покарати своїх суперників за "шляхетність". Вже в доданий час Калонос небезпечно вдарив із лінії штрафного, але Ширяєв зумів перевести м'яч на кутовий.

Сергій ЧАЙКА.

Олег ЛУТКОВ, головний тренер "Металурга":

— На жаль, у нас багато гравців просто не змогли відновитися після важкої гри з донецьким "Металургом". Ті моменти, що ми створили, потрібно реалізовувати. Могли врятувати гру й наприкінці зустрічі. Пішли на деякі експерименти, дали шанс молодим футболістам, перекроїли лінію оборони. Що з цього вийшло — всі бачили.

Віктор ГРИШКО, головний тренер "Чорноморця":

— Звичайно, важко грати через два дні на третій, тим більше, що в Полтаві ми боролися до кінця, забили, як ви знаєте, наприкінці матчу гол, але суддя вирішив його не зарахувати. Природно, була втома в хлопців. Я хотів у цьому матчі використати молодих хлопців, а також хотів, щоб наш дубль завоював третє місце в турнірі молодіжних команд. А з запасом у нас є проблеми, є й травми. Белецький відновився після ушкодження, але не був у тренувальному процесі, я боявся, не хотів, щоб він вийшов і одержав нову травму. Дуже радий, що хлопці поставили крапку в цьому непростому сезоні — виграли домашній матч.

ЛУГАНСЬКИЙ ШЛАГБАУМ НА ЄВРОКУБКОВИХ АМБІЦІЯХ ДНІПРЯН

ЛУГАНСЬК

ЗОРЯ — ДНІПРО — 2:0 (1:0).

26 травня. 18.00. Стадіон "Авангард". 8 800 глядачів.

Судді: Ю. Грисьо, В. Кравченко (обидва — Львів), В. Пушенко (Київ).

Делегат ФФУ: М. Курилко (Харків).

Луганськ: Комарицький, Цимакуридзе, Дурай, Болохан, Грінченко, Каменюка, Райчевич, С. Шевчук (Сікорський, 63), Колесниченко, Жуніор (Молдован, 90+3), Антонов (Половков, 90). ***Запасні***: Тлумак, Гомес, Ховбоша, Огиря. ***Тренер***: Юрій ДУДНИК.

Дніпропетровськ: Боровик, Сердюк (Коноплянка, 46), Бєлік (Самодін, 52), Гоменюк, Феррейра, Бартулович, Назаренко (Каверін, 69), Калиниченко, Ротань, Шахов, Лисицький. ***Запасні***: Каніболоцький, Климавичус, Воробей. ***Тренер***: Володимир БЕЗСОНОВ.

Голи: Жуніор (42), Антонов (65).

Попередження: Колесниченко (75).

Як "Зорю", так і "Дніпро" в звітному поєдинку влаштовувала тільки перемога. Луганська команда боролася за збереження прописки в прем'єр-лізі, а "Дніпро" — за потрапляння в так звану зону УЄФА. Тільки ось для луганців вирішення свого завдання, як мовиться, було справою власних рук, а від дніпропетровської команди залежало не все. На зону УЄФА претендував також і донецький "Металург".

Із часів незалежних чемпіонатів України статистика зустрічей команд Луганська й Дніпропетровська однозначно була на боці "Дніпра". До цього луганська "Зоря" жодного разу не знала радості перемоги й лише тричі добивалася нічийного результату. Вівторковий же поєдинок увійшов до історії протистояння "Зорі" й "Дніпра" як переламний у статистиці взаємин цих команд. Причому, господарі змогли добитися переконливої перемоги, володіючи як територіальною, так і ігровою перевагою. Взагалі, рахунок реально міг би бути й великим, але про це пізніше.

Уже на третій хвилині команда гостей створила перший небезпечний момент. Із правого флангу точний пас видали на Володимира Гоменюка, котрий залишився без опіки. Утім, удар у Володимира не вийшов, і м'яч пролетів значно вище воріт. Через сім хвилин прохід Максима Калиниченка лівим краєм закінчився прострілом уздовж воріт Комарицького, але замкнути його ніхто не встиг. Далі вже "Зоря" почала створювати загрозу воротам гостей. Штрафний удар виконував Жуніор, але захисники випередили свого суперника й вибили м'яч на кутовий. Все той же Жуніор подав з кутового на дальній стійці капітана команди Микиту Каменюку, але Микита не зміг обробити м'яч і свій момент змарнував. Була можливість у Сергія Шевчука, та його удар пройшов над поперечиною воріт. На 35-й хвилині зі штрафного бив Калиниченко. Його точний удар від воріт відбив воротар господарів поля Андрій Комарицький. А вже незабаром луганська команда змогла відкрити рахунок. Сергій Шевчук із лівого флангу подав м'яч у район воротарського майданчика, де невдало зіграв голкіпер гостей Євген Боровик. Він не зміг чітко зафіксувати м'яч у руках, а на підборі першим був Жуніор. Він не залишив шансу своєму супернику.

Із самого початку другого тайму команда гостей спробувала захопити ініціативу й створила деяке пожвавлення біля воріт суперника, але особливої небезпеки це не несло. На 51-й хвилині помилився голкіпер луганців, який тут же зміг реабілітуватися, відбивши м'яч на кутовий. А на 64-й хвилині підопічні Юрія Дудника збільшили рахунок. Жуніор пройшов лівим флангом, видав точний пас праворуч на Олексія Антонова, й тому нічого не залишалося, як переправити м'яч у сітку воріт гостей. Із цієї миті й до завершення матчу "Зоря" контролювала ситуацію. А на 81-й хвилині господарі поля змарнували той суперреальний шанс, про який мовилося раніше. Нагоду зробити рахунок великим втратив Жуніор, який був найкращим гравцем у складі господарів поля. Бразильцеві асистував молодий Ігор Сікорський, який вийшов на заміну в другому таймі, але легіонерові не вдалося в простій ситуації переграти голкіпера команди гостей.

Євген ЄВГЕНЬЄВ.

У наступному сезоні «Дніпро» «омиватиме» лише українські береги…

Володимир БЕЗСОНОВ, головний тренер "Дніпра":

— Вітаю команду суперника з перемогою. "Зоря" грала сьогодні гідно, тому справедливо виграла. Напевно, луганська команда більше хотіла перемогти, ніж "Дніпро". Однозначна моя думка, що ми сьогодні недооцінили свого суперника. Це, напевно, щось означає, якщо ми не змогли створити практично жодного моменту біля воріт опонента.

— Як ви оцінюєте сьогоднішню гру Євгена Шахова?

— Нормально. Він зі своїми обов'язками практично повністю впорався. Чого не скажеш про В'ячеслава Сердюка й Младена Бартуловича…

Юрій ДУДНИК, в.о. головного тренера "Зорі":

— Все просто. У нас в Маріуполі не склалося в плані результату, але вдалася гра. А сьогодні пощастило з обома компонентами, успіх був на нашому боці. Дякую всім хлопцям і керівництву клубу, а також уболівальникам, журналістам, всім, хто в нас вірив і підтримував у скрутну хвилину. Думаю, що наші й ваші надії команда повністю виправдала.

— Як вдалося налаштувати хлопців на цей матч, адже сьогоднішній поєдинок, напевно, найкращий у цьому сезоні за такими компонентами як самовіддача, бажання, результат?

— Я сподіваюся, ми зуміли порозумітися й донести до хлопців той важливий момент, що означає для уболівальника й для міста Луганська команда "Зоря".

ЗРОБИЛИ, ЩО МОГЛИ

ДОНЕЦЬК

МЕТАЛУРГ Д — АРСЕНАЛ — 0:0.

26 травня. 18.00. Стадіон "Металург". 2 000 глядачів.

Судді: Ю.Можаровський (Львів), Г.Литвинов (Луганськ), А.Свистун (Чернігів).

Делегат ФФУ: І.Гайворонський (Донецьк).

Донецьк: Воробйов, Білозор, Шина, Маріо Сержіо, Димитров, Зотов, Макридіс (Фабиньо, 75), Фернандеш (Лазич, 46), Кінгслі, Танаса, Шищенко (Ситник, 58). ***Запасні***: Дишленкович, Прийма, Аракелян, Тимченко. ***Тренер***: Нікола КОСТОВ.

Київ: Рева, Євсеєв, Єщенко, Матюхін, Хомин, Шершун, Симоненко, Старгородський, Джакобія (Півненко, 73), Лисенко (Закарлюка, 90+1), Мазилу (Іващенко, 88). ***Запасні***: Погорілий, Литовченко, Коршиков, Кузнецов. ***Тренер***: Олександр ЗАВАРОВ.

Попередження: Кінгслі (39), Макридіс (50) — Єщенко (37), Симоненко (74).

Погодьтеся, таке буває дуже рідко, коли одній команді не потрібно нічого, а іншій перемога — кров з носу, і — нічия. Принаймні, в нашому чемпіонаті таке явище — рідкість. Хоча, якщо вірити чуткам про те, що київський "Арсенал" належить тим самим людям, що й "Дніпро"… В деякій мірі ці припущення підтвердили й слова Олександра Заварова після матчу. Мовляв, ми свою справу зробили, а "Дніпро" хай розбирається сам.

Матч розпочався з кількох потенційно небезпечних атак "канонірів", але ударів так і не було, а потім ініціативу перехопили господарі. Вони довго плели мереживо атак поблизу штрафного гостей, але робили це занадто повільно, дозволяючи киянам легко руйнувати всі починання. Що тільки не пробували "металурги" — і здалеку били, і з флангів навішували — марно (всі удари летіли повз ворота, а Матюхін та Євсеєв переграли Танасу). А за п'ять хвилин до закінчення першого тайму сталася ПОДІЯ — кияни вперше і востаннє влучили в рамку воріт господарів. Це Старгородський непогано пробив, а Воробйов невпевнено зіграв, але жоден з трьох нападників киян (щоправда, двоє з них виконували функції крайніх хавбеків) до м'яча не встигли.

Другий тайм пройшов за таким самим сценарієм — господарі атакують, проте їхнім атакам не вистачає швидкості, а гості стоять собі на нічию. Після хвилини 75-ї матч, взагалі набув тих рис, якими так славиться наш чемпіонат — всі ходять пішки. А навіщо, питається, витрачати зайві калорії, коли в Луганську "Зоря" все вирішила. Сподіваюся, Костов виставить луганцям за такий подарунок.

Ігор БЄЛОВ.

Олександр ЗАВАРОВ, головний тренер "Арсеналу":

— Я гордий за хлопців, їм нічого не треба було, але вони налаштувалися на гру і зробили все можливе, хоча це було дуже складно, щоб узяти тут хоч би очко. Я радий, адже багато хто говорив, що сьогоднішня гра всім зрозуміла, що немає ніяких питань. Був тиск з усіх боків на мене й на команду. Ми свою справу зробили, а "Дніпро" хай сам розбирається.

— Перемога "Зорі" над "Дніпром" вас здивувала?

— Я сам родом з Луганська. А люди там з характером, як на Донбасі в цілому, вони не можуть дозволити, щоб над ними хтось знущався. І вони доклали максимум зусиль.

Нікола КОСТОВ, головний тренер "Металурга" Д:

— Поздоровляю "Арсенал". І "Дніпро", і "Зорю" — команди, які боролися, поздоровляю за цей чесний фініш чемпіонату. Ми сьогодні не виграли, але маємо четверте місце.

КЛУБ ШАНУВАЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОГО ФУТБОЛУ

Автор-упорядник — Анатолій Коломієць **№ 12** **Під редагуванням Володимира Баняса**

ВИЗНАЧЕННЯ НАЙКРАЩИХ В УКРАЇНСЬКОМУ ФУТБОЛІ

(Продовження. Початок див. "УФ" №№ 39, 43, 58, 62, 64, 67 і 71)

У № 39 "Українського футболу" за 19.02.2009 р. вже ставилося питання щодо шляхів встановлення й затвердження особливого рейтингу українських футболістів, який визначається завдяки нарахуванню відповідних балів за кожне досягнення футболіста чи команди в цілому, а потім підсумування цих балів. Зробити це не так вже й важко, але спочатку потрібно чітко визначитися з оцінкою критеріїв досягнень футболістів.

Все це потребує серйозної роботи. Ми сподівалися на допомогу наших читачів і чекали хоч якихось пропозицій, але поки що майже ніхто не відгукнувся. Тому було вирішено запропонувати читачам проект такої системи нарахування балів за досягнення гравців та почути від них якісь зауваження або погодження.

Таким чином, пропонуємо для визначення рейтингу українських футболістів спочатку ***у період до 1959 року*** (включно) таку систему нарахування балів:

На республіканському рівні:

— півфіналіст кубка (чемпіонату) республіки — 1, фіналіст — 2, володар кубка — 4;

— третій призер чемпіонату республіки — 2, другий призер — 4, чемпіон — 8;

— кандидат до збірної республіки — 2, за входження до складу збірної — 6, за участь у кожному офіційному матчі збірної — 2.

На державному рівні:

— півфіналіст кубка (чемпіонату) країни — 2, фіналіст — 4, володар — 8;

— третій призер чемпіонату країни — 4, другий призер — 8, чемпіон — 16;

— входження до списку кращих у країні — 2; №3 у списку — 4, №2 — 8, №1 — 16;

— заслужений майстер спорту СРСР — 24, майстер спорту СРСР — 12;

— кандидат до збірної країни — 4, входження до складу збірної — 12; участь у неофіційному матчі збірної — 2; в офіційному товариському матчі — 4; в офіційному відбірковому матчі — 8.

На європейському рівні:

— фіналіст Кубка Центральної Європи — 16, володар — 32.

На світовому рівні:

— участь у фінальній частині Чемпіонату світу — 16, у півфіналі — 32, у фіналі — 64, чемпіон — 128;

— участь у фінальній частині Олімпійських ігор — 8, у півфіналі — 16, у фіналі — 32, чемпіон — 64.

Можливо, тут щось не відображено чи упущено, або пропонується за якесь досягнення замало чи забагато балів. Запрошуємо читачів до співбесіди, обговорення та обмірковування цього питання. Будь-які пропозиції будуть сприйняті з розумінням і принесуть, звичайно, тільки користь. Чекаємо ваших листів.

Вже після випробування цієї системи при визначенні кращих у довоєнні та повоєнні часи і публікації на сторінках нашого "Клубу" переліку 100 кращих українських футболістів цього періоду за визначеним рейтингом, а не просто за бажанням чи міркуванням окремих осіб, можливо, при необхідності, щось буде змінене чи відкориговане. Подивимось, але спочатку, все ж, спробуємо зробити це дослідження.

У подальшому буде визначена сотня найкращих футболістів періоду найбільш значних досягнень українського футболу, а саме за 1960 — 1991 роки. І наостанок оберемо 100 найкращих в Україні вже за її незалежності, а саме 1992 — 2009 років. Маючи таким чином три сотні найкращих з визначеними балами в кожного відібраного гравця, не важко буде об'єднати ці три переліки й відновити, на наш розсуд, справедливість — визнати 100 найкращих за всі часи українських футболістів, і особливо тих, хто увійде до першої десятки. Після розгляду кожного з трьох періодів намагатимемося надрукувати повну біографічну інформацію з переліком спортивних досягнень кращих з кращих за рейтингом. А якщо наші плани здійсняться, то, можливо, потім, якщо вистачить сил, віддамо належне й нашим найкращим українським тренерам футбольних команд.

Звісно, ні Блохіна, ні Лобановського нікому вже не обігнати за будь-яких визначених рейтингів, але ось хто їде за ними і хто за ким — це дійсно дуже цікаво.

ЗНАЧКИ ЧЛЕНІВ ЗБІРНОЇ УРСР З ФУТБОЛУ

Значки в спортсменів збірної УРСР з'явилися тільки на початку 70-х років. Річ в тому, що 1972 року в Києві були проведені фінальні змагання XII спартакіади школярів СРСР, в яких змагалася та посіла перше місце юнацька збірна УРСР (17—18 років). Заздалегідь для членів збірної СРСР були виготовлені простенькі значки "Збірна школярів УРСР" (іл. 1). Але разом виготовили значки й для членів інших збірних УРСР (іл. 2). А вже після завершення Олімпійських ігор 1980 року в Москві, коли промисловість, яка була задіяна на виробленні олімпійських сувенірів, вимагала нових замовлень, то якось.по "накату" вдалося виготовити й досить непоганий новий значок для членів збірної Української РСР (іл. 3).

ЗНАЧКИ ЗБІРНОЇ СРСР З ФУТБОЛУ НА ОФІЦІЙНИХ ЗМАГАННЯХ

Для участі збірної СРСР в Олімпійських іграх 1964 року збірній СРСР потрібно було подолати на останньому етапі збірну НДР. У матчі 31 травня в Лейпцигу збірна зіграла унічию (1:1), і надія, що збірна СРСР у другому матчі, 7 червня у Москві, подолає німців була майже безсумнівною. Для членів збірної СРСР на цих Олімпійських іграх навіть вже підготували значок (іл. 4), але радянські футболісти в Москві зіграли теж з рахунком 1:1, при цьому відігралися за хвилину до закінчення матчу. Треба було грати ще один матч на нейтральному полі — у Варшаві, але там збірна СРСР програла й до фінального турніру так і не пробилася. Значки не знадобилися.

А вже 1966 року для збірників у фінальній частині Чемпіонату світу в Англії підготували схожий значок, і він був використаний (іл. 5). Після певного періоду невдач радянських футболістів на міжнародній арені, аж 1972 року, вирішили для учасників Олімпійських ігор у Мюнхені виготовити гідні радянських спортсменів значки, але однакові для членів команди СРСР з усіх видів спорту (іл. 6). Значок зробили дуже якісний і досить великих розмірів. Його носили на грудях й члени олімпійської збірної СРСР з футболу, які завоювали бронзові медалі, і серед них київські динамівці Рудаков, Колотов і Блохін.

Через чотири роки все повторилося на Олімпійських іграх у Монреалі: такі ж значки (іл. 7) і ті ж самі нагороди, але їх отримали вже дев'ятеро киян: Матвієнко, Фоменко, Трошкін, Решко, Звягінцев, Колотов, Буряк, Онищенко та Блохін.

Такі ж значки були й на Олімпійських іграх у Москві 1980 року, а вже аж 1986 року на Чемпіонат світу з футболу до Мексики збірна СРСР вирушила з новими, оригінальнішими значками (іл. 8). На Олімпійських іграх 1988 року в Південній Кореї у нашої "золотої" збірної з футболу значки були, як і на минулих іграх (іл. 9), а на Чемпіонаті Європи у ФРН — теж ті ж "оригінальні" значки (іл. 10).

Трохи іншого малюнку значки були виготовлені 1990 року для гравців збірної СРСР з футболу на Чемпіонат світу в Італії, але їх вже оригінальними неможливо назвати (іл. 11.). Як, до речі, й гру збірної СРСР на цьому чемпіонаті. Дуже вже невиразно закінчувала свою історію збірна комуністичної імперії на світовій арені.

Напевно, все ж, двома останніми випусками для футбольних фалеристів ми задовольнили нестримне бажання колекціонерів значків побачити на наших сторінках щось цікаве для себе. Тепер нехай трохи відпочить, бо ми зовсім ще не приділили уваги колекціонерам багатьох інших напрямків футболофілії. Обіцяємо ніколи не забути.

ПРОПОНУЮ

Продовжуємо друкувати перелік нових членів Об'єднання любителів історії та статистики футболу (ОЛІСФ), а також оголошення шанувальників футболу.

Нові члени ОЛІСФ:

31. ХАРЧЕНКО Олег Миколайович, 43017, ***м. Луцьк***, б-р Дружби народів, 13/74, E-mail: *alligator_73mail.ru*. ("Волинь" Луцьк, єврокубки українських команд та збірна України).

32. СОЛОВЕЙ Павло Іванович, 42700, Сумська обл. ***м. Охтирка***, вул. Олімпійська, 15. 12.07.1983 р.н. (історія укр. футболу: програмки "Нафтовика", газети "Український футбол", "Спорт-експрес".

33. БАНДУРА Йосип Йосипович, 88018, ***м. Ужгород***, вул. Заньковецької, 15 кв. 73, 1.04.1957 р.н. (колекціонування значків на футбольну тему).

34. БЕРЕЗЮК Григорій Іванович, 23735, ***Вінницька обл.***, Гайсинський р-н, с. Чечелівка, вул. Пролетарська, 32, 1949 р.н. (статистика футболу всіх команд майстрів — вища, І, ІІ ліги).

35. ДУТКО Павло Юрійович, 35350, ***Рівненська обл.***, смт Квасилів, вул. Мирна, 18. E-mail: *dutco@mail.ru* (програмки ФК "Верес" Рівне та інших команд Рівненщини).

36. МАЗУР Віталій Володимирович, 77300, Івано-Франківська обл., ***м. Калуш***, вул. Чорновола, 48/2. 23.07.1975 р.н. (аматорський футбол України, в тому числі обласні чемпіонати по Україні — з 1992 року, аматорські першості України та чемпіонат по Івано-Франківській області — за весь час проведення).

Оголошення шанувальників футболу:

Харченко Олег Миколайович, 43017, ***м. Луцьк***, б-р Дружби народів, 13/74, E-mail: ***alligator_73mail.ru***. Куплю або обміняю програмки луцької "Волині", є обмінний фонд.

Соловей Павло Іванович, 42700, Сумська обл. ***м. Охтирка***, вул. Олімпійська, 15. Шукаю колекціонерів в містах Олександрії, Полтаві, Тернополі, Чернігові, Кіровограді для обміну програмок.

Бандура Йосип Йосипович, 88018, ***м. Ужгород***, вул. Заньковецької, 15 кв. 73. Моб. тел. 8-095-166-10-77. Пропоную обмін футбольними значками (є обмінний фонд) та книгу П.Крайняниці "Історія Закарпатського футболу" (2004 р.).

Березюк Григорій Іванович, 23735, ***Вінницька обл.***, Гайсинський р-н, с. Чечелівка, вул. Пролетарська, 32, тел. 8-063-787-64-78. Є для обміну книги, к/д, програмки, значки, вся статистика "Локомотива" — "Ниви" Вінниця та "Сокола" Гайсин. Цікавить статистична література.

Мазур Віталій Володимирович, 77300, Івано-Франківська обл., ***м. Калуш***, вул. Чорновола, 48/2. E-mail: ***vitaliymazur@mail.ru***. Обміняю підшивки "Советского спорта" за 1960—1979 роки (практично повні, без кількох номерів на рік) на можливість просто переглянути (і перефотографувати потрібне мені) "Спорт-Экспресс" за 1991—1998 роки. Всі витрати за мій рахунок.

Правління ОЛІСФ пропонує до уваги читача унікальне видання — книгу ***В.П.Валерка "Київщина-2008" (К.: Фенікс, 2009, 170 с., іл. Серія "Національний футбольний літопис"***). У цій книзі, за словами ветерана київського "Динамо" О.І.Щанова, всебічно й повною мірою розповідається про минулий футбольний сезон у столичній області. Найавторитетніші люди Київщини футбольної, усі команди, судді, тренери, керівники регіональних федерацій, підсумкові турнірні таблиці районних першостей, герої і стрільці, а також щоденник у датах, особистостях, турнірах — все це ви знайдете на сторінках зазначеної книги. Ювілей Віктора Жиліна, всеукраїнський тріумф "Ірпеня" з Гориничів, стрілецький баланс Олега Зборовського, про ці та інші події автор розповідає не тільки достовірно, а й з неприхованою любов'ю до футболу області.

Усі бажаючі стати членами ОЛІСФ, а також футболофіли, які мріють знайти друзів для спілкування з питань футболу та щось можуть запропонувати своїм колегам по захопленню або розшукують якісь матеріали для своїх колекцій, повинні написати листа на адресу редакції газети або за E-mail: ***olisf@kolomiets.kiev.ua***. У вашому листі надайте відомості про себе (П.І.Б., адреса, дата народження, предмет захоплення чи колекціонування), а також невеликий текст вашої об'яви, яку б ви хотіли опублікувати на сторінках нашої газети. Ніяких членських внесків, ніякої сплати за публікацію оголошення. Все безкоштовно. Усі без винятку адреси та об'яви будуть надруковані в розділі нашої газети "Оголошення" та внесені до сайту інтернету: ***www.kolomiets.kiev.ua***.

ЩИРО БАЖАЄМО ВАМ УСПІХІВ У ВСТАНОВЛЕННІ НОВИХ ЗНАЙОМСТВ З ОДНОДУМЦЯМИ!

УКРАЇНСЬКИЙ ФУТБОЛ

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО ФУТБОЛУ В ФІЛАТЕЛІЇ

(Продовження. Початок див. "УФ" № 39, 43, 47, 51, 55, 58, 62, 64, 67 і 71)

1934 року Київ став столицею Української СРР, і одразу виникло питання про необхідність спорудження великого спортивного комплексу, який би відповідав підвищеним вимогам до фізичної культури і спорту в СРСР. Ініціатором будівництва нового стадіону в новій столиці республіки був перший секретар ЦК КП(б)У ***Станіслав Вікентійович Косіор***, великий шанувальник футболу, який грав сам в дореволюційні роки.

1935 року був започаткований конкурс на підняття, діючого в ті часи у Києві, Червоного стадіону на більш високий рівень, переможцем якого 1936 року став проект молодого архітектора Михайла Гречини під назвою "Український республіканський стадіон".

За проектом генеральної реконструкції Києва, будівництво стадіону було передбачено на значній території, яка межувала з Червоним стадіоном. Проектом були передбачені трибуни на 50 тисяч місць для глядачів — у десять разів більше, ніж на Червоному стадіоні, спорудження грандіозного "комбінату фізичної культури" республіканського значення, спортивна арена якого стала б однією з найбільших (третьою — четвертою) у СРСР після стадіонів у Москві та Ленінграді. Підготовка місця для спорудження цього стадіону розпочалася 1935 року, коли десятки тисяч киян вже працювали на цьому всенародному будівництві.

А навесні 1936 року Республіканський стадіон, який ще тільки почали будувати, отримав ім'я С.В.Косіора та називався так аж до 1938 року, коли С.В. Косіора заарештували як "ворога народу", а наступного року розстріляли. Слід віддати все ж шану цій людині, завдяки якій у Києві й було збудовано один з найкращих у СРСР стадіон, і покласти до колекції одну з марок з його портретом, які побачили світ вже 1969 та 1989 роках, та маркований конверт Міністерства зв'язку СРСР, виданий 8.09.1969 р. (художник С.Поманський).

1936 року в Берліні проводилися XI Олімпійські ігри. До цієї події пошта Німеччини в серії марок випустила марку з зображенням футболіста номіналом 6+4 пф., яка також увійшла в один з двох блоків, кожний з чотирьох марок. Застосовувалися в дні Олімпійських ігор і спеціальні футбольні штемпелі. Усіма цими матеріалами є можливість відзначити участь збірної Польщі в цих іграх, яка провела чотири матчі зі збірними: Угорщини (3:0) у 1/8 фіналу 5 серпня, Великобританії (5:4) у чвертьфіналі 8 серпня, Австрії (1:3) у півфіналі 11 серпня та Норвегії (2:3) у матчі за третє місце 13 серпня й посіла почесне четверте місце. В усіх матчах грали воротар львівської "Погоні" ***Спиридон Альбанський*** і захисник ***Ян Васевич***, а в останньому матчі – "зірка" західноукраїнського та польського футболу тих часів ***Міхал Матіас***. Але проілюструвати в колекції можна тільки матч зі збірною Угорщини — маркою футбольної тематики з великої спортивної серії 1925 року (до речі, це була перша футбольна марка Європи) номіналом 2000 к. з зображенням моменту гри біля воріт. Ця серія марок Угорщини була видана з метою зібрання коштів до фонду спортивних товариств цієї країни, видані з доброчинною стовідсотковою націнкою до номіналу, про що було зроблено пояснюючий надрук на клейовій стороні кожної марки.

А взагалі, зі збірною Угорщини збірна Польщі в довоєнні часи (1921 — 39 рр.) зіграла сім матчів, в шести з яких брали участь футболісти львівських клубів, в першу чергу — "Погоні". У першому в своїй історії матчі збірна Польщі 1921 року в Будапешті програла 0:1, а в другому, 1922 року в Кракові, — 0:3. В обох цих матчах грав найкращий львівський футболіст ***Вацлав Кухар***. Крім нього, в матчах зі збірною Угорщини грали й інші львівські футболісти, а 1925 року в матчі в Кракові до збірної Польщі одразу було залучено 10 львівських футболістів, таким чином, це була фактично збірна Західної України.

З участю футболіста з території нинішньої України грала 1935 року 22 вересня у Будапешті з угорцями й збірна Чехословаччини (0:1). У матчі приймав участь уродженець Закарпаття (з Берегового, тоді цей регіон носив назву Підкарпатської Русі) – ***Геза Колочаї***. Дивно, але він був угорцем за національністю і 1940 року, після окупації Угорщиною Закарпаття, грав вже за збірну Угорщини і провів дві зустрічі. Матчі цього гравця в збірній Угорщини, в принципі, можна проілюструвати вже іншою маркою Угорщини цього періоду, вірніше, з тим же малюнком, але іншого кольору — блакитного (на жаль, вона вкрай рідко зустрічається в обміні у філателістів). А от його участь у збірній Чехословаччини слід відзначити поштовою карткою Чехословаччини, з оригінальною маркою номіналом 4.40 кр., виданою наприкінці 50-х років до 80-річчя організованого футболу на території Чехії та Словаччини. На малюнку цієї картки знайшла місце й емблема Футбольного союзу Чехословаччини. Також цікаво те, що марка на картці майже повторює марку Чехословаччини 1958 року до Чемпіонату світу в Швеції, однак на грудях футболіста вже відсутня зірка з серпом і молотом.

До речі, саме цього року до СРСР приїздила збірна Праги (Чехословаччина), яка 11 вересня нанесла візит до Києва та успішно зіграла зі збірною України — обіграла її, хоча й досить скромно (1:0).

У сезоні 1936-37 років у вищому ешелоні чемпіонату Чехословаччини добилася права грати ужгородська "Русь" (її іменували у ті роки командою "літаючих вчителів", тому що на матчі вона прилітала, як правило на літаку, а це в ті часи ще широко не застосовувалося). І хоча ця команда серед найкращих клубів Чехословаччини нічим себе не проявила та залишила першу лігу, але цього сезону вона зустрічалася з семиразовим чемпіоном Чехословаччини — "Славією" Прага, а цю команду є можливість представити спеціальним штемпелем погашення, підготовленим чехословацькою поштовою службою до 75-річчя цієї команди 22.01 1971 р., яким гасилася кореспонденція у п/в Прага-1.

13 вересня 1936 року в Польщі, у Варшаві, відбулася товариська зустріч збірних Польщі та Німеччини (1:1). У складі збірної Польщі грали все ті ж Спиридон Альбанський і Ян Васевич з львівської "Погоні". Після успіхів збірної Польщі на Олімпійських іграх у Берліні цього року цей матч носив принциповий характер, до того ж, його було проведено через місяць після завершення Олімпійських ігор. Пошта Польщі до цього матчу вирішила використати спеціальний штемпель погашення, який застосовувався в центральному поштовому відділенні "Варшава-1".

УКРАЇНСЬКІ ФУТБОЛІСТИ В ЗБІРНІЙ СРСР

(Продовження. Початок див. "УФ" № 51, 55, 58, 62, 64, 67 і 71)

Перед матчем СРСР–Туреччина Микола Старостін виголошує вітальну промову.

Наступного, 1933, року перед зустріччю зі збірною Туреччини в Москві збірна СРСР збиралася в середині літа в Ленінграді, де 14 липня її знову розбили на два склади і подивилися, хто ж все ж таки відзначиться. Просто дивно, але знову другий склад отримав перемогу – 2:0, хоча в першому складі на воротах стояв Ідзковський, грав "москвич" Леута, ветеран Привалов і знову Копійко. На жаль, створювати якусь оновлену збірну ніхто так і не насмілився. Усі були абсолютно впевнені, що ветерани не підведуть. Однак як же цього разу вони помилилися! До того ж, ще збірна Туреччини програла з великим рахунком збірній Москви (2:7), і в усіх склалася впевненість у легкій перемозі.

У матчі зі збірною Туреччини, закомплектованої під збірну Народних будинків, 30 липня в ворота збірної СРСР, звичайно, поставили перевіреного Бабкіна й довірили грати знову ж К.Фоміну та Привалову. Тільки в другому таймі випустили на поле молодшого брата К.Фоміна – Миколу, який жодного разу в збірній СРСР участі ще не брав і відверто випадав з ансамблю. Пропустивши на початку першого тайму два м'ячі й одразу ж один відігравши, гравці збірної настільки були впевнені в переломі гри й своїх можливостях, що навіть після закінчення матчу все ще не розуміли, як же все це сталося. А матч так і закінчився поразкою — 1:2.

Протокол матчу №8:

Збірна СРСР — Збірна Туреччини — 1:2 (1:2)

30 липня 1933 р., м. Москва, ст. «Динамо». Товариський матч. 50 000 гляд.
Суддя: Кемаль Хасим-бей (Туреччина).
СРСР: *Бабкін — Олександр Старостін, К.Фомін — Дубинін (М.Фомін, 46 хв.), Андрій Старостін (к), Привалов — Микола Старостін, Дементьєв (Смирнов, 82 хв.), Іванов, Єлісеєв (Павлов, 46 хв.), С.Ільїн.*
Туреччина: *Авні (Сабахаттін, 28 хв.) — Яшар, Хюсню — Біляя, Іхшан, Фейзі — Ніязі, Саут, Вахаб, Шереф, Саляхаттін (Ешреф, 46 хв.).*
Голи: 0:1 — Вахаб (8 хв.), 0-2 — Біляя (16 хв.), 1—2 — М.Старостін (21 м.).

Але немає лиха без добра — мовить російська народна мудрість. Тільки після цієї поразки серйозно змінили збірну СРСР. Вже 2 вересня у матчі в Ленінграді зі збірною цього міста в нападі з'явився ***Костянтин Щегоцький*** з київського "Динамо", хоча захисні редути так і зосталися без змін – Бабкін і два брати Фоміни — Костянтин і Микола. Збірна СРСР виграла, однак, як і слід було чекати, захист пропустив досить багато. Результат матчу — 4:3.

У 30-ті роки найсильніші футболісти вже стали відомими в усій країні й користувалися величезною популярністю. Не залишились вони й без уваги влади. Постановою Центрального Виконавчого Комітету (ЦВК) СРСР від 27 травня 1934 року було затверджене почесне спортивне звання "Заслужений майстер спорту СРСР". Згідно постанови, це звання надавалося ***"выдающимся мастерам – активным строителям советской физической культуры"***. Тобто не тільки спортсменам, але й тренерам, спортивним організаторам, суддям тощо. Згідно положення, це звання надавалося вищим спортивним органом у СРСР (у той час ВРФК при ЦВК СРСР) довічно з видачею посвідчення й нагрудного значка (автор – художник А. Немухін).

Вперше це звання за поданням Московської, Ленінградської та Української РФК було надане постановою ВРФК при ЦВК СРСР від 5 червня 1934 року двадцяти фізкультурникам, серед яких було вісім футболістів, у тому числі поки що тільки один український футболіст – харків'янин ***Іван Васильович Привалов***.

Після введення цієї моральної зацікавленості для радянських спортсменів збірна збірна СРСР готувалася до проведення матчу-реваншу зі збірною Туреччини, знову в Москві, а не в Туреччині. Для тренування футболістів у складі збірної СРСР у Москву були викликані українські футболісти: ***Микола Фомін і Дмитро Кирилов***, Щегоцький і ***Петро Паровишников***. Однак у Москву прибули також Ідзковський, і К.Фомін. 20 липня збірна прийняла динамівців Ростова-на-Дону в столиці й розгромила їх — 9:1. У цьому матчі грали все ті ж Ідзковський, брати Костянтин і Микола Фоміни, Леута та Щегоцький, а також новачок збірної ***Михайло Малхасов*** (вихованець одеського футболу, в тому році грав у "Промкооперації" Москва). В матчі Щегоцький забив два м'ячі, Малхасов — один. Цього разу перед зустріччю з турецькими футболістами відбувся не один матч. Нарешті керівництво спортом у СРСР зрозуміло, що гравців збірної перед відповідальними матчами необхідно награти, дати їм відчути партнерів і знайти з ними порозуміння у грі. Другий такий тренувальний матч було проведено також у Москві, 29 липня, зі збірною Дніпропетровська — тобто цього разу з командою української школи футболу. Знову в складі збірної країни грали Ідзковський, брати Фоміни та Щегоцький. Перемога збірної СРСР була безперечною – 5:0. І, нарешті, 4 серпня відбувся останній контрольний матч — з легендарною в ті роки "Трудовою комуною" "зеків" з підмосковного м. Болшево. На жаль, у цьому матчі грали тільки Ідзковський і брати Фоміни, а в нападі не було вже жодного українського форварда. Ідзковському на воротах довелося дуже попітніти. Засуджені програли в упертій боротьбі – 4:6.

7 серпня в Москві на стадіоні "Динамо" в присутності 60 000 глядачів (в газетах писалося, що було розпродано 70 000 квитків) відбувся міжнародний футбольний матч між збірною СРСР і збірною Туреччини. У складі збірної СРСР цього разу грали ***Антон Ідзковський, Костянтин Фомін, Станіслав Леута*** та ***Костянтин Щегоцький***. Перший тайм не приніс результату жодній з команд, а в другому таймі, на 54-й хвилині Ідзковський пропустив гол. Але одразу, буквально через хвилину, Щегоцький зрівняв рахунок. Матч закінчився з рахунком 2:1 на користь радянських футболістів.

Протокол матчу №9:

Збірна СРСР — Збірна Туреччини — 2:1 (0:0)

7 серпня 1934 р., м. Москва, ст. «Динамо». Товариський матч. 60 000 гляд.
Суддя: В.Рябоконь (СРСР).
СРСР: *Ідзковський — Олександр Старостін, К.Фомін — Леута, Андрій Старостін, Федоров — Микола Старостін (к), П.Дементьєв, М.Бутусов,* ***Щегоцький****, С.Ільїн.*
Туреччина: *Авні — Яшар, Нурі - Есат, Расіх, Фейзі — Ніязі, Музаффер, Фикрет, Шереф, Решат.*
Голи: 0:1 — Музаффер (54 хв.), 1:1 — **Щегоцький** (55 хв.), 2:1 — П.Дементьєв (66 хв.).

СКАНВОРД № 239. «ШАХТАР»-2009

Прозвище "Фіорентини" | Фото 1 | Фото 2 | Лівий та правий

Фото 1 | Фото 2 | Фото 3 | Фото 4

Фото 3 | Франц. клуб | Квартет, квінтет | Хавбек "Ворскли" | Фото 4 | Фото 5 | Фото 6 | Одиниця площі | Оборонець "Сент-Етьєна" | Стадіон у Лісабоні | Фото 7 | Клаус ... Ларсен | Гравець "Зорі"

Фото 5 | Фото 6 | Фото 7

Суддя з Норвегії | Стадіон у Римі | Бек зб. Аргентини на ЧС-1998 | Швейц. клуб | Предмет вболівання | Фото 8 | Фото 10 | ... Віктор (воротар) | Форвард зб.Англії | Фото 9 | Екс-бек "Зеніта" | Сеол ... Х'юн | Грошова одиниця Мексики та Куби | Переможець ЧС-1974 | Конкурент ЦСКА | Прізвисько Бетао | "Баррі ..." | Фото 11 | Фото 12

Фото 8 | Фото 9

Фото 13 | Виробник спорт. одягу | Конкурент Раца

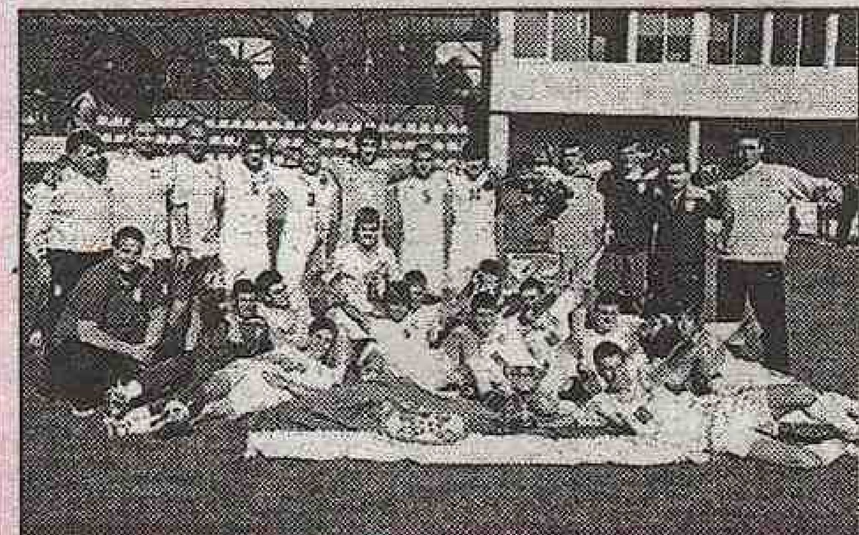
Фото 10 | Фото 11 | Фото 12 | Фото 13

Віктор ПРИГОРНИЦЬКИЙ.

Меморіал Банникова

СЕРБСЬКИЙ ТРІУМФ

У вівторок завершився VIII Міжнародний турнір пам'яті першого президента ФФУ Віктора Банникова. Змагання приймали Київ, Бориспіль, Макарів та Обухів. Переможцем Меморіалу стала юнацька збірна Сербії, котра переграла у фіналі турецьких одноліткiв із рахунком 2:0. Українські футболісти посіли третю сходинку. Далі розташувалися Польща, Росія, Італія, Білорусь та Литва.

Матч за трофей розпочався надзвичайно вдало для команди Сербії, котра, нагадаємо, позбавила путівки до фіналу українських футболістів. Кривдники підопічних Олександра Лисенка вже на другій хвилині вийшли вперед, коли Іван Драгічевич результативно завершив чітку комбінацію. Надалі серби віддали ініціативу більш технічним і швидким туркам, вишукуючи свого шансу в контргрі. І на 74-й хвилині Лазар Маркович вийшов сам на сам із голкіпером, холоднокровно переагравши опонента.

По завершенні вирішального поєдинку відбулося урочисте нагородження призерів і найкращих гравців Меморіалу. На церемонії закриття турніру учасників привітали дружина Віктора Банникова, Людмила Миколаївна, віце-президент і виконавчий директор Федерації футболу України Олександр Бандурко, президент Національного олімпійського комітету України Сергій Бубка, заступник міністра у справах сім'ї, молоді та спорту Ростислав Карандєєв. Приз найкращого воротаря здобув литовець Лукас Ледакявичюс, серед захисників не було рівних українцю Іллі Глушицькому, півзахисником номер один став серб Єврем Коснич, а найкращим нападником — турок Артур Акгакін.

ГРУПА "А"

22 травня. Україна — Литва — 2:1, Сербія — Італія — 1:0.

23 травня. Італія — Україна — 1:1, Литва — Сербія — 0:2.

25 травня. Україна — Сербія — 2:2, Італія — Литва — 2:2.

ПІДСУМКОВА ТАБЛИЦЯ

	І	В	Н	П	М	О
1. Сербія	3	2	1	0	5-2	7
2. Україна	3	1	2	0	5-4	5
3. Італія	3	0	2	1	3-4	2
4. Литва	3	0	1	2	3-6	1

26 ТРАВНЯ

Матч за 7-е місце. Литва — Білорусь — 0:2.

Матч за 5-е місце. Італія — Росія — 1:2.

Матч за 3-є місце. Україна — Польща — 1:1 (пенальті — 4:3).

Фінал. Сербія — Туреччина — 2:0.

Усі переможці Меморіалу Віктора Банникова

2002 — Польща, 2003 — Україна, 2004 — Туреччина, 2005 — Україна, 2006 — Україна, 2007 — Туреччина, 2008 — Італія, 2009 — Сербія.

«Український футбол».
Свідоцтво про реєстрацію КВ № 10336
Виходить чотири рази на тиждень (вівторок, середа, четвер, п'ятниця).
Державне видавництво «Преса України». 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Отримувач коштів: Державне видавництво «Преса України». Розрахунковий рахунок № 26000101014669 КРД «Райффайзен» Банк «Аваль» МФО 322904, для «Українського футболу», код 05905668.

Адреса редакції: 03047, м. Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефони редакції: 454-83-03, 454-83-90
Факс: 235-31-52, 454-83-03
Відділ реклами та реалізації: 454-88-91
Електронна пошта — mu@pressa.kiev.ua
Сайт:www.ukrainian-football.com

Т.в.о. головного редактора
О. В. ОЗІРНИЙ
Черговий по номеру
В. В. БАНЯС
Видруковано з готових редакційних фотоформ.

Зам. 3025075.
Індекс 60994.

